

La factura del cas Alcàsser

Les sospites sobre els nombrosos errors comesos per les forces de seguretat en la recerca d'Antonio Anglés s'han confirmat plenament. EL TEMPS ha trobat a Lisboa les proves que el delinqüent hi va viure uns dies i no va ser enxampat perquè la policia portuguesa no tenia cap ordre de detenció. Un any després dels fets d'Alcàsser, les ferides d'aquell crim no han cicatritzat per a ningú.

Quan, en un consell de redacció, algú va recordar que faltaven poques setmanes per al primer aniversari de la descoberta del crim de les xiquetes d'Alcàsser, es va fer un silenci eloqüent entre tots els presents. Què podíem dir d'uns fets que, durant tot un any, han estat repetidament recordats des dels mitjans de comunicació? La manca de notícies sobre un dels presumptes assassins, Antonio Anglés, no ha impedit que, de tant en tant, diaris, ràdios i televisions tornaren a parlar del trist succés, possiblement el que més tinta ha fet córrer en la història recent de l'estat espanyol.

Fóra com fóra, calia trobar algun element nou que ens permetera de recuperar el fil del cas que, al nostre setmanari, ja havia tingut, un any abans, un tractament informatiu mesurat i seriós, ben allunyat del sensacionalisme d'alguns altres mitjans. La pista ens la va donar el setmanari *The European*, amb una informació segons la qual la policia portuguesa hauria detingut Anglés quan va estar a Lisboa si haguera rebut a temps una ordre judicial de les autoritats espanyoles. En el següent consell de redacció, el silenci s'havia convertit en apassionada discussió: calia enviar ràpidament un redactor a Lisboa per comprovar sobre el terreny totes les dades apuntades pel corresponsal de *The European*.

De la discussió en sortí també una segona línia informativa. A part d'investigar la tèrbola fugida d'Antonio Anglés, calia anar a Alcàsser i a Catarroja per viure de prop l'estat d'ànim de les dues localitats protagonistes (la de les víctimes i la dels presumptes assassins). Ens interessava sobretot saber com era la vida de les famílies Anglés i Ricart, un any després que la presumpta acció de dos dels seus membres les marcara socialment per sempre més. I per últim, era indispensable parlar amb el pare d'una de les xiquetes assassinades, Fernando García, que, en nom de les famílies i de l'Ajuntament d'Alcàsser, s'ha passat tot l'any batallant perquè hi haja una resolució judicial contundent contra els autors del crim.

D'aquestes tres línies informatives encetades n'han sortit els reportatges que trobareu a les pàgines 25 a 32 d'aquest número: tres enfocaments per a un mateix tema que ens forneixen de les claus per entendre la factura del cas Alcàsser.

Les sospites sobre els nombrosos errors comesos per les forces de seguretat en la recerca d'Anglés s'han confirmat plenament. La

poca agilitat i perícia a l'hora d'encerclar el fugitiu mentre era a territori espanyol, la manca de coordinació entre els diferents cosos i les insolents declaracions dels responsables policíacs els primers dies, adquireixen una altra proporció quan es descobreix que la policia portuguesa el tenia pràcticament enxampat però no podia fer res perquè li faltava una ordre de detenció.

Portaveus de la policia espanyola han intentat desmentir aquest fet. Però els resultats de la investigació que ha dut a terme EL TEMPS a Lisboa són ben clars: ho diu el mateix sots-inspector Amaro, el cap de la policia portuguesa que va tenir la responsabilitat directa de no detenir Anglés. A més, el reportatge reconstrueix alguns detalls fins ara poc coneguts de l'estada del delinqüent en aquella ciutat, com per exemple, que es banyava en una piscina pública o la manera com segurament va sospitar que podia ser detingut, escoltant una conversa entre uns parroquians en un bar.

A part de les anècdotes d'una fugida que passarà a la història, hem volgut també entrar en la difícil quotidianitat de la família Anglés, que intenta continuar fent vida normal a Catarroja, però que s'enfronta diàriament a l'estigma d'un cognom. El retrat cru que trobareu unes pàgines més endavant parla per ell mateix. L'ambient familiar caòtic i la violència a flor de pell que s'hi reflecteixen no són exclusives d'aquesta gent sinó més aviat usuals en determinats barris i ciutats del nostre país.

Un any després d'aquell descobriment macabre —convertit en una mena de circ del dolor per alguns mitjans de comunicació, que van portar els seus *reality shows* més enllà dels límits de l'ètica—, les ferides del crim d'Alcàsser no han cicatritzat, ni pels uns ni pels altres. El pare de Míriam continua la seua croada particular per intentar endurir les penes dels violadors-assassins, probablement sense el ressò que va tenir en un primer moment. Ell diu que no vol que el cas s'oblidi. Però els malsons, diuen, és millor oblidar-los de pressa. Tant de bo no n'haguérem de tornar a parlar d'ací a un any.